

2. baskı

1943

HALİ-
KAR-
NAS

İS KAN DİL

Mehmet Atilla

DeLi

Mehmet Atilla

Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında ürünler veren Mehmet Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin pek çok çalışması övgüye değer görülen Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Yayınevi Çocuk Şiirleri ikinciliği (2009) kazandı. *Parktaki Gergedanlar* adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Kafesteki Çikolata** (şiir)
- Bilgisayardaki Saklambaç** (öykü)
- Uçan Dalgalar** (roman)
- Tuhaf Yaratıklar Çiftliği** (roman)
- Havlayan Harfler** (roman)
- Yüzümde Kırlangıç Gölgesi** (roman)
- Balıklar Tiyatroda** (roman)
- Kalbimdeki Kelebek** (roman)
- Parktaki Gergedanlar** (roman)
- Yapboz Çocukları** (roman)

© 2009, Mehmet Atilla
© 2015, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

ISBN: 978-605-5060-36-7

Birinci Baskı: 2009
(Kitabın ilk baskısı Şenocak Yayınları tarafından yapılmıştır.)
İkinci Baskı: Ekim 2015 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Yayına Hazırlayan: Ayşegül Utku Günaydın
Kapak Tasarım: Cemil Denizer
Düzeltili: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş.'nin
tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

**is
KAN
DIL**

Mehmet Atilla

De/i

bir dilim aşk,
ne mezarlar açtırır insana!

“Senden böyle bir şey isteyemem Merih, buna hakkım yok.”

“Senin bir şey istediğın yok ki. Böyle olmasını ben istiyorum. Neden karşı çıkıyorsun, anlamıyorum.”

“Aramızdaki ilişkinin sınırları henüz buna izin vermiyor da ondan.”

Sınırlar! Ah o sınırlar... Hafifçe doğruluyor Merih. Burcu'nun az önceki cümlesine tümüyle egemen olan çöküntünün katılığını ölçmek istercesine oturuşunu değiştiriyor. Kulaklarındaki çınlama belli ki bu yeni yabancılaşma yüzünden. O hiç sevmediği sözcük zıplayıp duruyor beynindeki bulanık suda: Sınırlar... Ah o sınırlar!

Bu küçük huzursuzluk Burcu'nun da keyfinin kaçmasına yetiyor. Başını Merih'in ayar tutmayan omzundan alıp uzaklara bakıyor. Karanlıkla boğuşan denize, dağınık yıldızlara... Saçları birbirinin üstünden pırıltılı demetler halinde kayarak iki yana dökülüyor, eski dengelerine kavuşur kavuşmaz ortaya çıkan sağlıklı salınım gerçekten göz alıcı!

Karşıda İstanköy'ün yanıp sönen ışıkları. Sarılı beyazlı onlarca kristal böcek göz kırpmıyor denizin öte yakasından. Çok değil birkaç mil ileride kimsenin görmediği, bilmediği, elle tutulamaz, boyanıp parlatılamaz bir sınır çizgisi uzanıyor: Türkiye-Yunanistan ya da tersi, Elada-Turkia.

Tatlı bir inatlaşmanın tam olarak kestirilemeyen sonucunu görmek istercesine dönüp bakıyor Merih. Burcu'nun alacakaranlık yüzünde tuhaf bir renk değişikliği... Bildik görüntüsünden ne kadar da uzak. Az önce deliler gibi konuşan, çarpışarak öpüşen o değil sanki; geleceğe ilişkin tasarıları un ufak eden kudretli bir gölge olarak oturuyor şimdi balkonun köşesinde.

Merih zamanı biraz daha hızlandırmak istercesine yeniden şansını deniyor:

“Demek öyle! Aramızdaki ilişkinin sınırları henüz buna izin vermiyor ha?”

“Evet.”

“Hem de henüz?”

“Evet.”

Yan yana duran bedenlerini sarıp kuşatan coşku, sabahtan bu yana etkisini sürdüren tazelik birdenbire siliniyor. Balkonun her yerinde alışık olmadıkları bir suskunluk gezinmeye başlıyor şimdi. Karşıda çalkalanıp duran denize sessizce bakmak, aralarındaki akıntının yönünü değiştirir belki; öyle geliyor ikisine de. Yakamozların pırlıttısı güçlenmiş nasıl olsa, gecenin dengesini o kocaman kıpırtı tek başına sağlıyor.

İçerideki bilgisayardan Bach ezgileri gelmeye başlıyor bu sırada. Merih'teki Bach tutkusunu biliyor Burcu. Seviniyor.

Variations Goldberg...

Yayılan her ezgi kendince bir beceriyle ikisini de gereksiz ayrıntılardan sıyrıyor. Az önceki tatlı çekişmenin tortusu seyreliyor böylece. Merih önerisinin aynı coşkuyla karşılanmamasının yol açtığı kilitlenmeden, Burcu da ağırlığını hiçbir zaman kestiremeyeceği bir yükün altında yaşam boyu ezilip kalmanın verdiği tedirginlikten kurtuluyor yavaş yavaş. Kendiliğinden

yapışan omuz başlarının, sık sık buluşup ayrılan çıplak dizlerinin içlerindeki boşluğu ısıtmasını önlemek olası değil bundan sonra. Zaman zaman farklı düşünmenin yarattığı o ince uçurumu kapatan büyümlü bir tutku bu. Olmadık anlarda insanı çılgınlığa sürükleyebilen önüne geçilmez arzu, giysileri bir anda görünmez kılan çekim gücü.

Ah bir yalnız olsalar, hemen içeriye geçip raydan çıkıverecekler çabucak. Birbirlerine belli etmeden bir yandan ortalığı gereksiz eşyalardan temizleyip bir yandan da üzerindeki çıkaracaklar. Ama şu anda olanaksız bu. Arkadaki yarı karanlık odada kesik horultularla uyuyan biri var: Burcu'nun babası.

Yunus Bey altmış yaşında. Onulmaz hastalığına her ne kadar günün yorgunluğu eklenmiş de olsa uyanabilir her an. Uyanıp da esnek bir birleşmenin tam ortasına başını uzatabilir hiç çekinmeden. Zihnin berraklığını, belleğin depolarını allak bullak eden o acımasız çatallık -şizofreni- yaşama ilişkin ne kadar sıralama varsa hepsini kasıp kavurarak geziniyor adamcağızın çökkün bedeninde. Kimi zaman sağlıklı bir insandan ayırmak olası değilken kimi zaman da ilginç saklambaçlar geliştirip insanlarla kendisinin arasına karmakarışık bir duvar örebiliyor. İşte o anlarda önünü arkasını düşünmüyor giyeceği ceketin. Kısacası her şey yaşadığı istasyona bağlı; bu dünyada kine değil ama, zihnindeki istasyona...

“Israr edersem kızarmısın bana?” diye soruyor Merih.

“Yoo, niye kızayım? Israr aşkın içindedir diyen sen değil misin? Fakat boş yere koşup durmanı da istemem doğrusu. Çok üzülürüm sonra.”

Merih bilgisayarın ekranından saçılan renklerin balkondaki yansımalarını izliyor bir süre. Ayaklarını demirlere dayamış, denizin ürpertici karanlığına bakıyor. Saat gecenin ikisi.

Sehpadaki bira hızla ısınıyor. Yaptığı öneriye Burcu'nun uzak durmasını anlamakta zorlanırken dudaklarındaki nem de azalıyor.

Dokuz ay öncesi geliyor aklına. Fakültenin kapısından son kez çıkışı... Sıvası yer yer dökülmüş binaların, o güne değin adını öğrenemediği ağaçların, rastgele ekilmiş çiçeklerin arasında ilk kez başıboş ve amaçsız dolanışı... İki yıl süren bir birlikteliği bir türlü aşka dönüştürememiş olmanın yorgunluğuyla da yılgın üstelik. Burayı geçelim diyor içinden bir ses. Geçelim.

Eline tutuşturulan çıkış belgesi yorucu yılların özeti gibi duruyordu çantasında, o daracık bölmede ikiye katlanmış olarak: "Dört yıllık lisans eğitimi tamamlayarak fakültemizin Tarih bölümünü..." Altında mühür, imza, bir imza daha.

Kocaman bir yalanmış meğer hepsi. Geçip giden birbirine benzer aylar tanık ki, doldurduğu onca başvuru belgesi, yaptığı sayısız görüşme, bulduğu bütün araçlar gitgide sessizliklerini arttırmış ve sonunda anlamsız birer anıya dönüşmekten kendilerini kurtaramamışlardı. Geleceğe ilişkin düşleri yerini tatlı bir vurdumduymazlığa bırakmak üzereyken -şans ya da yazgı, kim ne derse desin- baba dostlarından biriyle karşılaşmıştı kocaman bir işhanının asansörünü beklerken. Ayaküstü üç beş cümleden sonra yepyeni bir harita açmıştı adam önüne.

"Bir turizm acentem var Bodrum'da," demişti. "Akyarlar'daki evim de boş, kiracılardan bıktım usandım, orada kalmayı da düşünürsen..."

Hem iş hem de ev veren birine rastlayıp da sarılmamak... Ağlayacaktı neredeyse.

"Ne zaman başlayayım?"

"Ben akşama dönüyorum. Sen ne zaman istersen gel."

“İki gün sonra oradayım.”

İki gün sonra Bodrum'daydı gerçekten. İşe başladığı günü ve turizmciliğe çabucak ısınmasını anımsıyor şimdi. Hiçbir zaman tazeliğini yitirmeyen ilişkiler, renkli bir yaşantı, oradan oraya savrulurken zamanın bile doğru dürüst bölümlenemediği o lezzetli kaos iyi gelmişti yalnızlığına. On beş günde bir karşıdaki Yunan adasına düşüyordu yolu. Önceden adını duymadığı, duysa da belleğinde yer etmeyen bu adaya Yunanca adından yola çıkarak hemen hemen tüm turizmciler Kos dese de, Merih eski adını kullanmayı daha şiirsel buluyordu: İstanköy!

Burcu bu yolculukların armağanıydı işte ona. Psalidi'nin güzel kumsalındaki Hotel Panorama'da çalışıyordu, orada tanışmışlardı. Birkaç buluşmadan sonra turuncu bir akşamüstü, rıhtımın en salaş yerinde balıkları bile geriletken bir vahşilikle öpüşmüşlerdi ilk kez. Sonrası çorap söküğü...

“Bize gidelim,” demişti Burcu bir gün. Öylesine, o anda aklına gelmiş gibi. Karmakarışık bakışlarla karşılaşmıştı bu öneriyi Merih. İçinde gezindikleri duygusal mevsimin kalıcılığından emin değildi çünkü. Üniversite yıllarından kalan tortunun acılığı henüz damağından silinmemişken başka bir denize açılıp da yeni su yutmalarla karaya çıkmak. Bunu göze alamıyordu bir türlü.

“Korkuyor musun yoksa babamdan?”

“Yoo, neden korkayım?”

“Hani demiştin ya, zihinsel bir sorunu var. Unutmadın herhalde.”

“Hayır, unutmadım.”

“Hadi, kalk o zaman.”

Yarım saat sonra İstanköy'ün iç kesimlerindeydiler. Platani sokaklarında yürüyorlardı. Mavi bir kapının önünde durmuşlardı ilkin. Geniş bir avlu, sağda solda maydanoz, marul, soğan bölmeleri, sukabakları, begonviller, sardunyalı; birbirine karışmış onca yeşilliğin oluşturduğu karmakarışık bir görüntü. Kapıdan adımını atarken derin bir soluk aldığını anımsıyor Merih. Bambaşka bir tanışmanın eşliğinde olduğunu biliyordu çünkü. Eskiden her tanışmayı günübirlik ilişkilerin köşe taşlarından biri olarak algılamak, okulun bitmesiyle başlayan süreçte yaşamın gözenekleri de değişivermişti nedense. Sürekli geleceğe bakıyor olmanın hesaplı kitaplı duygularıyla biçimlenen günler gelip dayanmıştı işte. Büyümenin öteki adı.

Burcu birkaç adım önünde yürüyordu. Girişte siyah benekli bir köpek karşılaşmıştı onları. Sofanın duvarından telaşa aşağıya atlanmış, başı ön ayaklarının arasında, daracık patikanın taşlarını koklayarak gelmiş ve Merih'e aldırmadan Burcu'ya yönelmişti sevinçli bir inildemeyle. Tam bu sırada sağ taraftaki bir kanadı açık pencerede çakıp duran tuhaf bakışları fark etmişti Merih. İnsanı delip geçen iki çakır göz. Korkuyla sevincin, acıyla heyecanın kesiştiği, bir koyulaşıp bir açılan buzdan noktalar. Altmışlı yaşların verdiği durgunluğa ve görmüş geçirmişliğe yaşamdan alacaklı olmanın hırçınlığını da ekleyerek saplanıyorlardı insanın derinliklerine.

“Babam,” demişti Burcu. “Bak, nasıl merak ediyor seni! Aslanım benim!”

Sonra da sesini yükseltmişti azıcık: “Nasılın baba?”

“İyiyim.”

“Annem yok mu?”

“Yok. Gelir birazdan.”

Merih bir şizofrene ilk kez bu kadar yaklaşıyordu. Daha önce yolda, vapurda, hastane koridorlarında benzer hastalara rastladığı olmuştur elbet, ama hiçbiriyle doğrudan bağ kurmayı aklına bile getirmemişti. Bir çukurun üstünden geçer gibi toplamıştı dikkatini, yanlış adım atmamaya özen gösteriyordu. Yeşil koltukları, ceviz kaplamalı mobilyaları olduğundan da fazla karartan loş bir aydınlık vardı içeride. Yaşlı adam, Merih'i görünce ayağa kalkmıştı. Önündeki yıpranmış halının üzerinde kendine özgü bir rota çizmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. Merih ürkmüştü biraz, fakat geri dönülmez bir yolda olduğunun da bilincindeydi. Yana çekilip bundan sonrasını Burcu'nun yönlendirmesine bırakmıştı.

Neyse ki düşündüğü gibi olmamıştı o gün yaşananlar. Sıradan bir yaşantıyı benimsemiş yaşlı birinin dinginliği vardı Yunus Bey'de. Bildik sözcüklerle karşılaşmıştı Merih'i. Ne bir istemezlik ne de bağına basış. Hafif uzamış sakalları, dudaklarının iki yanından sarkan sivri bıyıkları ve birbirine karışmış kulak tüyleriyle her an ağlayacak ya da her an gülecekmiş gibi bakıyordu çevresine. Belli belirsiz, incecik, griyle mavi arası bir duman fışkırıyordu ara sıra gözlerinden ve bu duman yüzünü inanılmaz bir uzaklığın arkasına gizliyordu nasıl oluyorsa.

Çok geçmeden Burcu'nun annesi de gelmişti, elindeki bir yığın alışveriş torbasını yorgun bir yüzle bırakmıştı yere. Açık seçik bir tanışma yaşanmıştı bu kez evin içinde. Merih... Leyla... Her karşılaştığına ayrı bir dikkatle bakmasını bilen kadınlara benziyordu Leyla Hanım. Duruşu ve yürüyüşü alımlı. Yaşama karşı kızgın olsa da küskün değil. O gelince ilişkilerin sıcaklığı da artmıştı, disiplini de. Bir köşeye geçip oturmuşlardı. Sonrası birbirini aralayarak ilerleyen sözcükler, içinde soruları da barındıran kahkahalar ve art arda içilen çaylar...

İS KAN DİL

Mehmet Atilla

İstanköy'den Bodrum'a, Savaşın Gölgesinde...

“Susmak bizim tahmin ettiğimizden de zor bir şey.”

Düşlerin kurulduğu, aşkların yaşandığı Ege kıyılarında, İkinci Dünya Savaşı'nın acımasız izlerini sürüyoruz bu kez. Batan gemiler, parçalanmış yaşamlar ve her şeye karşın varlığını sürdüren tutkular... Mehmet Atilla yakın tarihimizin bilinmeyen bir gerçekliğinin üzerine oturduğu iki katmanlı kurmacayla hem geçmişe hem de günümüze yelken açıyor ve Yunanistan'ın İstanköy adasından Bodrum'un Akyarlar köyüne uzanan iki aşk hikâyesini etkileyici bir dil ve akıcı bir gerilim eşliğinde birleştirerek okurlarına sunuyor.

“İS KAN DİL... Bu üç sözcük, savaşın isli karanlığını, ihanetin kanlı öyküsünü, tutkulu bir aşkın dile yansımaları özetliyor. Olayların perde arkasında ise Halikarnas Balıkçısı'nın unutulmaz rehberliğiyle İkinci Dünya Savaşı'nın Bodrum kıyılarına vuran dalgalarını görüyorsunuz. Bir yapıtın iyi bir edebiyat ürünü olması için çok güçlü yazılması gerekir. Edebiyat iyile yetinmez çünkü. İşte “İS KAN DİL” bu bilinçle ve özenle yazılmış bir roman.”

Ayla Kutlu